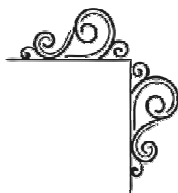
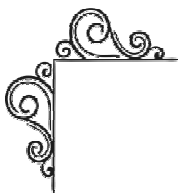

Stella e. Soul

Türelem...

Prológus

Azt tanítják a gyermekeknek a felnőttek, hogy a mesék csak mesék. Nem tehetünk meg bármit, amit csak szeretnénk. Így azok nem mernek majd élni. Pedig semmi sem lehetetlen. Kellenek hozzá élmények, célok és azok megvalósítása. Kell a hit, ami nélkül nincs semmi, ami jól működik. Ezt nem, mint vallási értelemben vett szót mondom. Nem Istenek dicsőítését, valami felsőbbrendű dolog magasztalását akartam célként kitűzni. Nem azért, mert nincs Isten, amiben hiszek, hanem azért mert nem hiába tartja a mondás: Segíts, magadon Isten is megsegít! Én ezt kicsit átformálnám: Higgy magadban és Isten hinni fog benned! Az életünk ott alapozódik meg, hogy ezt véghez tudjuk vinni. Sajnos, általában az emberek nagyon nagy része nem. Sokkal többre vagyunk képesek, mint gondolnánk. Ahogy sokkal messzebb vannak a határaink, mint amíg el mertünk menni. Se szeri, se száma a lehetőségeknek, melyekkel nem élünk csupán a félelem miatt, de persze ezt a viláért sem látnánk be. Vagy túl félelmetes ezeken változtatni. Pedig a felismerés az első lépcső. Mindig arról álmodtam, hogy úgy legyek más, hogy közben önmagam maradok. Örömmel jelentem ez sikerült. Kipipálhatom ezt a bakancslistámról. Sok mindent látó, erős nő lettem egy önbizalom hiányos kislányból, aki voltam. Nem köszönhetem ezt másnak, csakis magamnak. Nem hagyom, hogy körülmények befolyásoljanak, félelmek tántorítsanak, ha az út visz el a célig. Nem várok a holnapokra, mert amit ma megtehetsz... Nyilván van, amit nem. Akkor viszont várok. Türelemmel, talán ez számomra a legnagyobb

Hol a vége?

Mit tegyek, hogy ne akarjalak látni?

Hogy ne legyen vágyam koporsója szemed.

Miként kéne elfogadnom,

Hisz többé nem hiányzom,

S úgy döntöttél nem jelentek már semmit neked.

Mikor jön az idő mikor nem fog fájni?

Hisz tüzem nem olvaszthatta fel benned a jéghegyet.

Szám néma, mert némának kell lenni,

Lefedve muszáj hagyni hasadt szívemet.

Mindenki hazudik, te is.

Játszva vagy erős a felszínen,

De magad se tudod néha,

Mitől menekülsz esztelen?

Szárnyakat adsz, majd letéped.

De huss, az élet tovaszáll.

Mit ma még megtehetsz,

Ki tudja, a holnap is elhozza – e már?

a másik önmaga lehessen. A szerelem nem szabályoz, hanem utat mutat. Nem kényszerít, csak megteremti a lehetőséget.

– "Y" most kalitkában van? De lehet, csak mi gondoljuk így, valójában pedig jó neki minden, amiben és ahogyan él.

– Ugyan már kislány! Ezt most magad sem hiheted el! Aki kalitkában él, az bezárkózik. Már fél a nagyvilágtól. Néz kifelé, ijedt, vágyódó szemekkel, és félve szól. Benne van a vágy a repülésre, de ha kinyitnánk a kalitka ajtaját, nem biztos, hogy ki merne repülni.

– Akkor mégis mit tehetek én? Már nem szólok semmit. Lassan én is rab vagyok.

– Nem! Benned lenne bátorság, ha lenne rá lehetőség. Még megvan benned a szikra, hogy tüzet gyújts. De ő már csak parázs. Ami képes meleget adni, de szépen lassan kialszik majd benne a lélek, egy napon. Érzéketlenné válik. Egészen...

– Igen értem. A napló utolsó oldaláig.

– Látom, elég jól érted, amit igyekszem tanítani neked!

– Értem. De el is keserít. Mert akkor csak folynak majd az évek és eltávolodunk.

– Ha csak...

– ...nem leszek türelmes, és nyitott.

És hinni kell, hogy egy nap minden úgy lesz, ahogy lennie kell. De ha nem is, te tudni fogod, mindent megtettél!

Ahogy kint ültek a padon, egyszer csak „Y” felesége jelent meg a kislánnyal. Éppen jöttek valahonnan. Erőltette a mosolyt, de Boszika mindig is átlátott az embe-
reken, így neki megjátszani a dolgokat olyan volt, mint halott embernek az élesztő. Ő meg csak mosolygott,